

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 11.

Fjerde Session.

13de Møde.

Torsdagen d. 4. November.

(Fortf.)

Man (fortsat): Hvis man nu var bleven staaende ved den sidstnævnte Lov, da mener jeg, at det ubehagelige og i flere Henseender byrdefulde Bevillingssystem vilde paa eengang være blevet hævet, og Folkemeningen og Folkebevidstheden vilde da efterhaanden have dannet og udviklet sig i Overeensstemmelse med en saadan Foranstaltning. Men saa udkom, kun 4 $\frac{1}{2}$ Aar efter, Forordn. 14de December 1775, som begynder med at tilkjendegive, at de af mig nylig nævnte Anordninger af 27de December 1770 og 3die April 1771 skulle være ophævede, og denne Forordning af 14de December 1775 indeholder i sin § 2 Bevillingssystemet i hele dets Skarphed, medens paa den anden Side rigtignok de i Moseloven opregnede Slægtskabsforhold bltve gjentagne i dens § 1 og regnede til de absolut forbudne Grader. Men dette vidtudskaarne Bevillingssystem maa formodentlig efterhaanden være faldet Regjeringen selv til Byrde; thi, naar man vil opslaae denne Forordnings § 2, saa vil man finde en særdeles stor Mængde af Tilfælde, som vel erklæres for at være tilladelige, men med Hensyn til hvilke der dog alligevel skulde løses Bevilling. Jeg formoder, siger jeg, at dette Bevillingssystem efterhaanden er faldet Regjeringen selv til Byrde; thi Forordningen af 23de Mai 1800 udkom jo, og dens § 1 siger, at Ægtefæder mellem Beslægtede og Besvogrede i de Grader, som Forordningen af 1775 i sin § 2 erklærer tilladelige, maae indgaaes nu herefter, uden at de Bedkommende dertil behøve at søge Bevilling. Men denne Forordning gif et Skridt videre, som jeg rigtignok finder at være inconsequant, og som heller ikke stemmer overeens med For-

ordningen 3die April 1771, og det var navnlig det, at den gav Udsigt til Bevilling for Ægtefæder, som indgaaes med afdøde Broders eller Farbroders Enke saavel som med Fæster og Møster, hvilke Slægtskabsforhold dog hørte til de i Moseloven forbudne Grader. Nu staaer altsaa Sagen saaledes, at i over 52 Aar har Bevilling kunnet erholdes og er vel ogsaa i de allerfleste Tilfælde blevet givet, Bevilling, siger jeg, til at indgaae Ægtefæder med afdøde Broders eller Farbroders og Morbroders Enke. Maafee det har været under ganske overordentlige Omstændigheder og i ganske usædvanlige Tilfælde, som ere mig ubekjendte, at Ansøgning derom er bleven afflaaet, maafee det har været under saadanne Omstændigheder, at der var en uforholdsmæssig stor Forskjel i Alder mellem Konen og Manden eller Brud og Brudgom, med Hensyn til hvilket det ogsaa er, at jeg i min Forespørgsel har gjort en Antydning, medens jeg derimod har ladet mig sige, at Ansøgninger til Bevilling om at indgaae Ægtefæder med Fæster og Møster ere oftere blevne afflaaede, hvorfor jeg heller ikke har dristet mig til at gjøre nogen Forespørgsel i dette Tilfælde; og et andet Tilfælde, som staaer nær det i Forespørgslen anførte, er angaaende Tilladelse til at indgaae Ægtefæder med afdøde Konnes Fæster og Møster; jeg har i min Forespørgsel ikke anført dette, fordi det ikke har været mig aldeles klart, om dertil behøves Bevilling efter den nuværende Lovgivning. Altsaa — siger jeg — Sagen staaer saaledes, at der i 52 $\frac{1}{2}$ Aar har været givet Bevilling til at indgaae de af mig nævnte Ægtefæder, uanset slige Slægtskabs og Svogerskabs Forhold, og, da Folkemeningen og Folkebevidstheden i dette lange Tidsrum har dannet og udviklet sig i Overeensstemmelse hermed, og da det neppe gaaer an at vende tilbage til Forordningen 3die April 1771, neppe gaaer an, siger jeg, at bryde med